

Ὁμοίαν ἐνδυμασίαν περιβληθεῖσα καὶ ἡ ἄγνωστος φάκελλον ἐγγράφων εὐρισκόμενον ἐπὶ τῆς τραπέζης. Ὡδήγησε τὸν Ἰουδαῖον καὶ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ εἰς τὸν διάδρομον ὃν πρὸ δλίγων λεπτῶν εἶχον διακρίψει, καὶ ἐκρουσεν ἐλαφρῶς ἐπὶ θύρας, ἥτις ἠνοίχθη ἐκτοσθεν περιτραπεῖτα περὶ τοὺς στρόφιγγας αὐτῆς· ὡς μακρὰν ταύτη· εἰτέρα τις θύρα ἠνοίχθη, καὶ ἡ Ῥαχήλ ἐξέφερε κρυψήν. . . . Ὁ μαρκέσιος Φίλιππος τοῦ Σινανκούρ ἵστατο γονυπετῆς ἐνώπιον σταυροῦ προπυλούενος μετὰ θερμότητος, καὶ προετοιμαζόμενος ἐπὶ τῇ φοβερᾷ τοῦ θανάτου σιγῇ.

Ἡ ἄγνωστος μεταβίβαστα ἡύχους τὸν φάκελλον ἐπὶ τὴν χεῖρα τῆς Ῥαχήλ, ὥθησεν αὐτὴν πρὸς τὸν ἐνυμνατικόν.

Ὅτος ἀνυψώσας τὴν κεφαλὴν καὶ ἰδὼν πρόσωπα ἀνδρουμένου διὰ στρατιωτικῶν ἐπανωφορίων.

— Πληθετε βεβχίως εἴπε νὰ μοὶ προαναγγείλητε τὴν ἰατρικὴν ἐκτελέσει; Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ εἶδω τὸν ἄνθρωπον Μαυρεσέρ. Πρὸ μιᾶς ὥρας ἐν τῇ Βασιλίᾳ ἡλίας μ' ἀπέστειλαν αὐτοῦ.

Ἄλλ' ἔπειδὴ οὐδεὶς ἀνήντησε, μειδιάσας,

— Ἀ! ἐννοῶ, εἶπε, θέλουμεν συναντηθῇ ἐπὶ τοῦ τόπου ἐκτελέσει... Εἶτα προσέθηκε μετὰ σταθερᾶς φωνῆς, — Ἐμπρός. κύριοι.

Ἡ ἄγνωστος ἐδείξεν αὐτῷ τὸν φάκελλον ὃν ἡ Ῥαχήλ ἔκρατει.

— Ἡ ἀπόρασις τῆς καταδίκης μου; Θεέ μου! εἰς μέχρι τοῦδε τὴν ἡμέραν. Προτιμῶ τὴν παρουσίαν τοῦ πνευματικοῦ μου, ὃν ματαίως ζητῶ ἀπὸ τῆς ἐνδοῦς ἀρετῆς μου.

Ἡ ἄγνωστος ἐδείξεν ἐκ νέου τὸν φάκελλον λαβοῦσα αὐτὴν εἰς τὰς χεῖράς της, τὸν ἐπεσφράγισεν καὶ ἀνέστη γιγνομένη τῇ φωνῇ τὸ ἐμπεριεχόμενον.

— Πῶς! ἀνέκραξεν ὁ Φίλιππος, διαταγῇ ἀορίστου ἀπολλῆς τῆς ἐκτελέσει; Ὑπόσχεται χάριτος πλήρους ἑαυτοῦ, ἂν τὸ πρόσωπον εἰς τὸ δρεῖλω τὴν χάριν πληρωτῇ πιστῶς τὰς ὑποχρεώσεις αἱ ὥμοσε! Πρὸς αὐτὸν δρεῖλω, Θεέ μου! τὴν ζωὴν σήμερον, καὶ ἐν τῷ αἵματι ἀναμφιβόλως τὴν ἐλευθερίαν;

Ἡ ἄγνωστος διὰ ταχυτάτου κινήματος ἀφῆρεσε τὸν ὅλον ὅστις ἐκάλυπτε τὸ πρόσωπον τῆς Ῥαχήλ καὶ τὸ ἐπανωφόριον ὑφ' οὗ περιβάλλετο ἡ νεανίς.

— Εἰς τὴν κόρην ταύτην; ἀνεφώνησεν ὁ Φίλιππος ἑαυτὴν αὐτὴν μετ' ἐκπλήξεως, δὲν τὴν γνωρίζω τὴν ἡμέραν, οὕτε τὴν εἶδον ἐπὶ ζωῆς μου.

Ἐπαρμωδικῇ φρικίᾳ συνετάρταξεν ὅλα τὰ μέλη τῆς Ῥαχήλ· οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς ἐπλήθησαν δακρύων.

— Δὲν γνωρίζετε τὴν κόρην τὴν ὁποίαν ἐπροστάτετε πρὸ τινῶν ἡμερῶν κατὰ τῆς ὁδοῦ τῶν στρατιῶν; εἶπεν ἡ νεανίς, ἐκείνην ὑπὲρ τῆς ὁδοῦ εὐχαιρῆς ἦν ἐν-αὐθιὰ καὶ κατεδικάσθητε εἰς θάνατον;

— Εἰ, τῷ μεταξὺ τῆς παραχώδους σκηνῆς καθ' ἡμᾶς εἶδον μοὶ ἦτο ἀδύνατον νὰ παρατηρήσω κατὰ τὰ χαρακτηριστικὰ σας, ἦν ὅμως δὲν θέλω λησθῆναι αὐτὰ μέχρι τελευταίας μου ἀναπνοῆς· θέλω μείνει ἀνεξάλειπτως ἐκτετραγμένα ἐν τῇ ψυχῇ καὶ καθ' ἡμέραν εἰς τὴν χρεωστῶ τὴν ζωὴν ἄλλ' ὅπως συμβαίνει ὥστε τὸ πρὸ τριῶν ἡμερῶν πτω-

χόν καὶ ἀπροστάτευτον κοράσιον ἔχει τὴν σήμερον ἰσχυρὸν τοιαύτην, ὥστε ν' ἀπολαύσῃ παρὰ τοῦ βασιλέως χάριν ἣν ἤρνηθη πρὸς αὐτὸν τὸν ἀδελφόν του.

— Εἰδὼ συνίσταται τὸ μυστήριον τῆς Ῥαχήλ, ἀπεκριθὴ ἡ ἄγνωστος ἀλλοιοῦσα τὴν φωνὴν καὶ κρύπτουσα τὸ πρόσωπον αὐτῆς ὑπὸ τὰς πτυχὰς τοῦ εὐρυτάτου ἀνδρικοῦ ἐπανωφορίου, Κύριε μαρκέσιε, ἀπαρτήθη τὴν χεῖρα τῆς προστάτιδος σας, καὶ ἀποχαιρετήσατέ την. Μετὰ ἐν ἑτος, τὸ πολὺ, θέλει ἐπαέλθῃ ὅπως διεκπεραιώσῃ ἐντελῶς τὴν λύτρωσίν σας, καὶ σὰς ἀποδώσῃ τὴν ἐλευθερίαν.

Ὁ Φίλιππος κάμψας τὸ γόνυ καὶ λαβὼν τὴν χεῖρα τῆς Ῥαχήλ ἡσπάζετο αὐτὴν μετὰ σεβασμοῦ,

— Ἀγνοῶ τίς εἰσθε, κυρία· ἀλλ' ἡ μεγίστη ἐπιβροχή ἥς ποιεῖσθε χρῆσιν ὑπὲρ ἐμοῦ μὲ πείθει ὅτι τὸ ταπεινὸν σας ἐνδυμα εἶναι ἀπλὴ μετεμφίσεις. Οποιαδήποτε ὅμως καὶ ἂν ᾖναι ἡ τάξις εἰς ἣν ἀνήκετε, ἡ καρδιά καὶ ἡ ζωὴ μου σας ἀκούει ἀπὸ τοῦδε.

— Κύριε μαρκέσιε, εἶπεν ἡ Ῥαχήλ μετὰ φωνῆς τὸ πρῶτον μὲν τεταραγμένης, θαυμάζον δὲ ἐνισχυθείσης, μὴ ἀπατάσθε περὶ ἐμοῦ. Εἰμαι πτωχὸν κοράσιον ἐκ τῆς ταπεινῆς τάξεως τοῦ λαοῦ, θυγατὴρ πλανοδιοπώλου — Ἰουδαίου. Μ' ἐπροστατεῖτε κατὰ τῆς ὕβρεως· ὁ δὲ θεὸς ὡς ἐκ θαύματος, ἀνέξηγῆτόν δι' ἐμὲ, ἠψόδοκσε νὰ σὰς σώσω. Ἐγὼ πρέπει νὰ σὰς ζητήσω γονυπετῆς συγχώρησιν διὰ τὰς ἀγωνίας αἱ ἐδοκίμαστέ ἐν τῇ φυλακῇ, καὶ δι' ὅσας μέλλετε εἶτι νὰ ὑποστήτε ἕνεκα δυστυχοῦς πλάσματος, πρὸς τὸ ὁποῖον δὲν ἐδώσατε, ὡς πραγματικῶς δὲν ἀρμόζει εἰς αὐτὸ, οὐδεμίαν προσοχήν.

— Χαῖρε. Κύριε—καὶ ἐξῆλθε κλαίονσα.

— Μὴ κλαίης τέκνον μου, εἶπεν αὐτῇ ἡ ἄγνωστος, μὴ κλαίης Ἀγαπᾷς βεβχίως τὸν μαρκέσιον, καὶ ματαίως προσπαθῆς νὰ καταβάλῃς τὸν ἐρωτὰ σου· θέλεις ὑποστῇ μεγάλους κινδύνους· ἀλλ' ἂν ὑπερνηκήσῃς τὰς δυσχερείας αἰτίνας σὲ ἀναμένουσι, ἡ κόρη τοῦ Ἰουδαίου πλανοδιοπώλου θέλει καταντῆται κυρία τοσοῦτον ἐπίσημος, ὥστε ὁ Φίλιππος δὲν θέλει τολμήσῃ νὰ ζητήσῃ τὴν χεῖρά της· θέλεις δὲ τότε ἀναγκασθῇ νὰ ταπεινωθῇ διὰ νὰ τῷ τὴν προσφέρει. Ἐσο λοιπὸν γενναία καὶ ἔλπιζε.

— Κύρ Ἡλία, ἀφῆτέ μας· εἰσελθε εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον· αὐτόθι θέλεις εὖρεϊ δεῖπνον· μετὰ δὲ τὸν δεῖπνον σὲ ὑποχρεῶ νὰ κατακλιθῇς καὶ ν' ἀναπαυθῇς θαθέως κοιμώμενος· διότι θέλεις ἐπιχειρήσῃ ἀκολούθως μακρυνὴν καὶ ἐπιμονὴν ὁδοπορίαν, πρὸς ἣν δλίγος ὕπνος θέλει σὲ προετοιμάσει.

Ὁ γέρον ὑπήκουσε, καὶ αἱ δύο γυναῖκες ἔμειναν μόναι. — Ἦδῃ, Ῥαχήλ, εἶπεν ἡ ἄγνωστος ἀρχόμεθα τοῦ ἔργου.

Καὶ ἐκτυλίσασα τὴν ὥραιαν κόρην τῆς νεανίδος, ἣν ἔφερεν ὡς αἱ κόραι τῆς τάξεώς της, τὴν διέθεσεν εἰς μακροὺς καὶ λεπτοὺς βοστρύχους· εἶτα ἀπογυμνώσασα αὐτὴν τοῦ ὑπενδύτου καὶ τοῦ ἐπανωφορίου της περιέβαλε τὸ εὐλύγιστον αὐτῆς ἀνάστημα ἐντὸς στενοῦ στηθοδίσμου, καὶ ἐνεδυσεν αὐτὴν ἑσθῆτα ἐκ μεταξοπτίλου, ἥτις κατέλιπε γυμνοῦς τοὺς ὤμους καὶ τὸ στήθος, κατὰ τὸν συρμόν τῶν μεγάλων κυριῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.